

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 10. szám. 2017. május 15.

Ára 0,80 lej

A templom ne legyen templom

Kettős ünnepet ült április 30-án a marosvásárhely-alsóvárosi gyülekezet. Ezen a napon emlékeztek meg arról, hogy hatvan éve önállósult a gyülekezet, valamint arról, hogy huszonöt éve épült fel a gyülekezet temploma.

Kató Béla püspök a Zsolt 42,2–3 és a Jer 2,12–13 alapján arról beszélt prédikációjában, hogy a tiszta forrás utáni vágyakozás létfontosságú a keresztyén ember számára, csak így lehet igazi a beteljesülés. A felszínes kíváncsiságot a félelem hajtja, keressük Istent, de nem az egyházban. Azonban aki Isten közelségére vágyik, az nem lehet felszínes. A tiszta forrás utáni epekedés hozta létre ezt a gyülekezetet is. A forráshoz való megérkezéskor rendkívüli módon beteljesedünk a hús vízzel.

Kiss Gábor

(Folytatása a 6. oldalon)

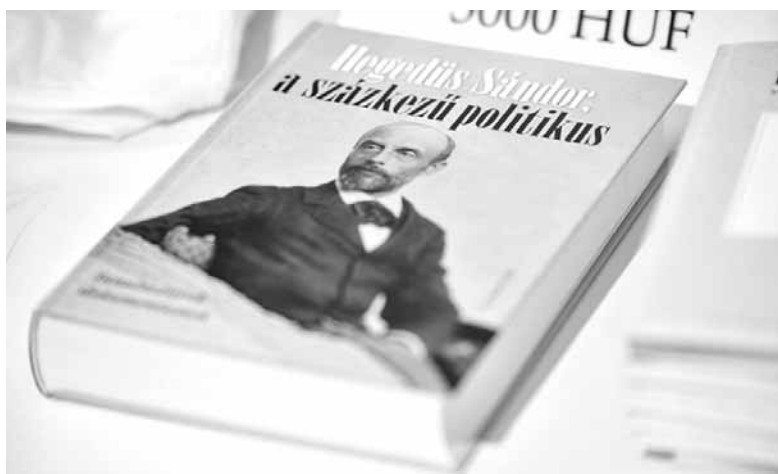
Fotó: Kiss Gábor

A marosvásárhely-alsóvárosi gyülekezetben a hívek két eseményről is megemlékeztek

A százkezü politikus

Hegedüs Sándor-émlékkonferencia Kolozsváron

Egész napos előadás-sorozattal tisztelegtek Hegedüs Sándor publicista, közgazdász és pénzügyi szakember, kereskedelemügyi miniszter, Kolozsvár egykori országgyűlési képviselője, a Dunántúli Református Egyházkerület főgondnoka előtt, akinek meghatározó szerepe volt a Kolozsvár főterén álló Mátyás-szobor állításában is.

A Kolozsvári Református Kollégium dísztermében tartott konferenciát Kató Béla püspök és Mile Lajos, Magyarország kolozsvári főkonzulja fővédnökségével ren-

dezték meg. A programot Dinnyés József zenés előadása nyitotta.

(Folytatása a 6. oldalon)

Jó sáfár a kegyelmi időszakban

Beszélgetés Jenei Tamás lelkipástorral, a Belmissziói Intézet egykori vezetőjével

Április elsejétől Jenei Tamás lelkipástor nyugdíjba vonult. Tizennyolc év gyülekezeti szolgálat után az egyházkerület missziói osztályán dolgozott könyvtárosként, szerkesztőként, missziói előadóként, de számos alapítvány munkatársaként is. Életéről, munkájáról kérdeztük.

– Honnan származik a misszió iránti elköteleződésed?

– Otthonról, a családból hoztam. Édesapám, Jenei Sándor első segédlelkészi évét külmisziói utazótitkárként töltötte. A Babos Sándor által végzett mandzsúriai misszió anyagi hátterét kellett megteremtenie. Utána 42 éven keresztül missziói gyülekezetekben szolgált: Pusztakamaráson, Rákosdon és Négyfaluban. Ezek olyan szórványok voltak, ahol a hitet, az anyanyelvet, a magyar öntudatot is egyformán erősíteni kellett. Ő ezt olyan ünnepélyek, szeretetvendégségek szervezésével végezte, ahol három héten keresztül mindennap gyakoroltatta

szavalóit, valóságos szavalóművészeket nevelt, akik később az irodalmi tantárgyversenyeken jó helyezéseket szereztek. Neveltjeiből számos gyerek került református kollégiumba, később pedig egyetemre is.

– A gyerekkor teljesen összefonódott a gyülekezeti munkával...

– A gyülekezetépítésben az egész család részt vett. Én is minden kalákán jelen voltam: eljártam a faluba a presbiteri gyűlés meghívójával.

Vörös Éva

(Folytatása az 5. oldalon)

Tanulságos igék

Ezékiásról (I.)

Reformáció az Ószövetségben

*Darabokra törte az érc kígyót is,
amelyet Mózes készített. (2Kir 18,4)*

Nem véletlen, hogy a reformáció évében épp ezzel a királlyal foglalkozunk. Mert őt Jósíással együtt reformkirályként is szoktuk emlegetni.

A király az ókori Keleten fontos szerepet játszott: ő volt a bíró, a közbenjáró és a nép képviselője. Izrael királyának azonban Isten parancsai szerint kellett uralkodnia, nem úgy, mint egy zsarnok, hanem mint egy szolga. Ezért az ószövetségi királyok mellett mindig ott találjuk a prófétákat, akik adott esetben figyelmeztetik őket.

Ezékiás az asszír birodalom idején uralkodott. Az asszírok az északi országrészt elfoglalták, és a nép nagy részét fogságba hurcolták. Isten ezért a királyt használta fel, hogy népe életét megújítsa.

Sokak számára a megújulás olyan, mint egy varázsszó. Az ilyenek mindig valami újat akarnak, mindig változás után áhítoznak. Másokban ez a szó visszatetszést kelt, mert azt mondják: minek annyi változás, jobb, ha minden marad a régiiben.

Ha a Bibliát olvassuk, akkor azt látjuk: Isten mindig megújulást akar. Mert a világ, amiben mi élünk, mindig a bűn valóságában él, ezért megújításra szorul. Ha Pál leveleit olvas-

suk, akkor ott is lépten-nyomon találkozunk megújulásra való felszólítással. Az egyháztörténelemben pedig a megújítást egyértelműen a reformációhoz kapcsoljuk, amikor is a reformátorok megújították Krisztus egyházát. A reformáció jelszava az volt: az egyház szüntelen megújulásra szorul.

Ezékiás reformátor volt a maga módján. Áldott eszköz volt, akit Isten felhasznált arra, hogy népét visszahívja az Úr iránti engedelmességre. Nem volt tökéletes, de komolyan vette Isten parancsolatait. A Biblia nem jegyzi fel róla, hogy népszerű király vagy kiváló hadvezér lett volna, mert nem ezek voltak a legfontosabb dolgok Isten szemében. Őt az érdekelte, hogy Isten szíve szerint való ember-e. Ezékiásról azt jegyzi fel az Írás, hogy nagy elődjének, Dávidnak a nyomdokában járt. Ő tudta, hogy Istennek ezzel a királyi házzal nagy terve van, mert ebből kell megszületnie majd test szerint a Messiásnak.

Alig kezdi el uralkodását, máris hallja, hogy Assúr királya elfoglalta Samáriát, és a népet elhurcolták. Ez az északi ország végét jelentette. Tudta, hogy ez Isten ítélete, mivel engedetlenek voltak. Tanul a figyelmeztetésből, és a Dávid útján jár, neki ő a példaképe. Milyen szomorú, hogy a mi időnkben eltűntek a példaképek, a múlt már alig kötelez valakit. Pedig a keresztyén embernek csodálatos öröksége van, amiből erőt és bátorságot meríthet.

Ezékiás mer úszni az árral szemben. Nem sodródik a babonáság és pogányság hullámain. Felveszi a harcot Baál és Astarté, a kor népszerű bálványával szemben. Ma ezek az istenek már csak a vallástörténet megsárgult lapjain léteznek – mondhatná valaki. Pedig nagyon is léteznek, ma élvezeteknek, pénznek, fogyasztói társadalomnak, befektetésnek, szupermarketnek stb. hívják ezeket. Oltárunkon a mai ember mindent feláldoz: családját, boldogságát, felebarátját, a természetet, vasárnapot, hitet és becsületet.

Az Ószövetségben láthatjuk azt a harcot, ami szüntelen folyik a pogányság ellen. Szinte minden pillanatban döntenünk kell: akarunk-e Isten szövetségében, törvénye szerint élni, vagy pedig értékek nélkül, a magunk elgondolása szerint rendezzük be életünket? Mert mindkettőt nem lehet, a szívünket nem lehet megosztani. Vagy Isten, vagy pedig a Baál annak minden aktualizált formájában. S akkor eltűnik Isten az életünkben. Jézus ezt még világosabban mondta: nem szolgálhattok két úrnak.

Ezékiás az érc kígyót is összetörte, amit Mózes készített. Pedig ehhez a kígyóhoz csodálatos történet kapcsolódott. A pusztában a népet mérges kígyók támadták meg, de amikor segítségért az Úrhoz kiáltottak, akkor Isten azt a parancsot adta Mózesnek, hogy készítsen rézkígyót, azt tüzze fel egy póznára, s aki arra feltekint, az meggyógyul. Erre Jézus maga is utal, és keresztyének előképét látja abban.

De Ezékiás ezt széttöri. Azt a tiszteletre méltó szimbólumot, amit már 500 éve féltve őrzött Izrael népe, s amit Mózes, Isten áldott embere készített. Mi volt ezzel a rézkígyóval a baj? Az, hogy ereklyévé vált a nép számára, s már nem az Istennel való élő kapcsolat volt a

Bibliaolvasó kalauz

Június

1.	Cs	2Sám 23,8–39	ApCsel 15,1–5
2.	P	2Sám 24,1–10	ApCsel 15,6–11
3.	Szo	2Sám 24,11–17	ApCsel 15,12–21
4.	V	2Sám 24,18–25	ApCsel 15,22–35
5.	H	Jób 1,1–12	ApCsel 15,36–41
6.	K	Jób 1,13–22	ApCsel 16,1–5
7.	Sze	Jób 2	ApCsel 16,6–10
8.	Cs	Jób 3	ApCsel 16,11–40
9.	P	Jób 4	ApCsel 17,1–9
10.	Szo	Jób 5	ApCsel 17,10–15
11.	V	Jób 6	ApCsel 17,16–21
12.	H	Jób 7	ApCsel 17,22–34
13.	K	Jób 8	ApCsel 18,1–17
14.	Sze	Jób 9	ApCsel 18,18–23
15.	Cs	Jób 10	ApCsel 18,24–28
16.	P	Jób 11	ApCsel 19,1–7
17.	Szo	Jób 12	ApCsel 19,8–22
18.	V	Jób 13,1–12	ApCsel 19,23–40
19.	H	Jób 13,13–28	ApCsel 20,1–6
20.	K	Jób 14	ApCsel 20,7–12
21.	Sze	Jób 15,1–16	ApCsel 20,13–16
22.	Cs	Jób 15,17–35	ApCsel 20,17–38
23.	P	Jób 16,1–17,1	ApCsel 21,1–16
24.	Szo	Jób 17,2–10	ApCsel 21,17–26
25.	V	Jób 17,11–16	ApCsel 21,27–40
26.	H	Jób 18	ApCsel 22,1–21
27.	K	Jób 19,1–20	ApCsel 22,22–30
28.	Sze	Jób 19,21–29	ApCsel 23,1–11
29.	Cs	Jób 20	ApCsel 23,12–22
30.	P	Jób 21	ApCsel 23,23–35

fontos, hanem ez a múltbeli emlék. Egy halott dolog került az élő Isten helyébe.

Megrázó figyelmeztetés ez: bálványok nem csak az egyházon kívül vannak. Lehet még a reformációból, annak áldott hagyományai-ból is bálványt készíteni. Lehet az egyháznak szolgálni az élő Isten helyett. Csak fájdalommal gondolhatunk arra, hány olyan református egyháztagnak van, aki büszke arra, hogy ő reformátusnak született, és elődei között még lelkipásztorok, presbiterek, gondnokok is vannak, hogy ő rendszeresen fizeti a fenntartói járulékot, hogy neki szent a templom, annak javításáért több rendben is adakozott, de ugyanakkor a szíve távol van Istentől, sokszor durva bűnököt tűr meg az életében.

De a rombolás még nem elég, a forradalom még nem megújulás. Ezékiás nemcsak rombol, hanem épít is. Három dolgot nevez meg az ige erről az építésről: bízott az Úrban, ráhagyatkozott Isten ígéreteire, ragaszkodott az Úrhoz. Vagyis szerette az Urat, és engedelmeskedett neki. Szüntelen tudakolta az ő akaratát, és amit Isten akarataként felismert, azt meg is cselekedte. Így vált Ezékiás szabad és boldog emberré, így találta meg élete célját. Bárcsak tudnánk tanulni mi is ettől az áldott királytól, de még sokkal inkább attól, aki több mint földi király: a mi Urunk Jézus Krisztustól.

Lőrincz István

Tavaszi Zsoltár

Ilyenkor a természet nagy templomába megyek,
Prédikálnak jegenyék, és zsoltárt zengnek méhek;

Az orgona csengettyűi lilák:
Megtelt örömmel, jóssággal a világ!

Fekszem aranyág sárga keresztje alatt,
Feltör belőlem sok kikelet-dallam,
kikelet-gondolat.
Így, tavasszal, ha fölbred Isten,
Meghal minden gond, gonoszság bennem:

A mindenség végtelen himnuszát zengem fennen.

Lőrincz József

Peripravai mementő

Románia egyik legeldugottabb települése, a Duna-deltában fekvő, határ menti Periprava neve ma már a történelemkönyvekbe kívánkozik. Itt működött a kommunista állam leghírhedtebb kényszermunkatábora, ahova 1959–1964 között politikai foglyok ezreit hozták, közöttük erdélyi ötvenhatosokat, a rendszer „elenségeit”. A félelem, a megaláztatás, az éhezés terrorja, a poklok pokla várt rájuk a mérhetetlen szenvedés és a halál árnyékában.

A hallgatás falát csak nagyon lassan sikerült áttörni az 1989-es rendszerváltás után. Az igazságszolgáltatás ma is várat magára. Az ártatlanul elítéltek erkölcsi igazságtételre vágytak, de csalódnuk kellett, hiszen a törvények – néhány látványos példától eltekintve – megvédik a bűnösöket. Az egykori pártaktivisták, államügyszek és börtönparancsnokok gyermekei, unokái személyében hamis próféták prédikálnak a rendszerváltásról, demokráciáról, szabadságról. Miközben a fenti értékekért szenvedők és még élő túlélők legfeljebb abban bízhatnak, hogy valamikor mégiscsak bekövetkezik az igazságtétel.

Negyedszázados hallgatás után, 2014-ben per kezdődött Ion Ficior peripravai lágerparancsnok ellen. Az oláhkocsárdi születésű Ion Ficior négy éven át, 1960. október – 1963. szeptember között a peripravai 0830. számú munkatábor parancsnoka volt. Ezredesi rangban ment nyugdíjba, azóta sincs lelkiismeretfurdalása a haláltáborokban történtek miatt. A kivizsgálás során megállapították: a munkatáborban uralkodó embertelen körülmények, a bántalmazások, az éhezés, az elégtelen közegészségügyi viszonyok és az orvosi ellátás hiánya 103 fogoly halálát okozta a parancsnoksága idején. Ő a második kommunista pribék, akit jogerősen szabadságvesztésre ítélték, miközben

Forrás: Románia Liberá

A Duna-deltában fekvő egykori haláltábor helyén ma már csak romok hevernek

a vádemelés szakaszába jutott a harmadik bűnvádi eljárás a galaci börtön egykori parancsnoka ellen. A bíróság mindhármukat külön-külön száznál több elítelt haláláért tartja felelősnek.

Mégis törvény elé állításuk és a közvélemény előtti leleplezésük elsősorban nem kirívó kegyetlenkedéseiknek köszönhető, hanem mindenekelőtt annak, hogy az újkori román demokrácia szeme láttára a posztkommunista eszméket fenntartó igazságszolgáltatás elodázásával megélték az aggkort.

Úgy látszik, a mindig sajátosan idomuló román demokráciában az emberiség elleni bűncselekmények felgöngyölítéséhez hosszú évekre, bírósági eljárások sorozatára, fárasztó pereskedésekre van szükség. Pedig hatvan évvel ezelőtt egyik napról a másikra vitték el az

ártatlanul meghurcoltak csoportjait, és ártatlanul juttatták őket a Szekuritáte alagsoraiba, a hírhedt börtönökbe, kegyetlen munkatáborokba. És milyen ordító igazságtalanság: az egykori kínzók átlagnyugdíja sokszorosa az anyagi kárpótlásban nem részesülő kínzottakénak. A leszámoltaknak legfeljebb a keservesen kivívott rehabilitálás ténye, az erkölcsi elégtétel jut.

Az ártatlanul elítéltek a jézusi szeretet jegyében már megbocsátottak egykori fogva tartóiknak, kínzóiknak. Nem uralta őket bosszúvágy, csak igazságtételre vágytak. A megkésített, ám sohasem későn bekövetkező vádemelések csupán üzenetértékű példák. Az „utolsó ítéletre” figyelmeztetnek, aminek előbb-utóbb nem lehet gátja a múlt tagadása.

dr. Ábrám Zoltán

Reformátusnak lenni

Szüntelen megújulás, nem megfelelési kényszer

Reformátusnak lenni nehéz is lehet. Nehéz, ha megfelelési vágyaink eme egyedi szellemi-lelki identitásban is jelen vannak, mint ahogy életünk folyamán annyi mindenben. Szinte mindenben. Rádiós igemagyarázatában említette valaki: milyen sok energiát emészt fel az élet különböző területein való megfelelési kényszer. Legfőképpen a külsőségek tekintetében. Keresztyénként is. Évekkel ezelőtt hallottam ezt egy ismeretlen igehirdetőtől az egyik katolikus rádióban, és máig nem tudok szabadulni tőle. Attól, hogy a tartalom háttérbe szorul, s megkövesedik, belénk rögzül a forma.

Állunk egy hatalmas színpadon, és előadjuk: Krisztus-követők vagyunk. És csodálkozunk, ha a világ valahogy mégsem akarja elhinni, hogy ő küldött minket. Talán, mert ripacsok vagyunk, vagy mert túlságosan is önmagunkat adjuk, miközben róla, a lényegről megfeledkezünk. Mert nem akarunk megelevenedni a másoktól ellesett kegyes mozdulatok, szóvirágok. Mert a „súgályuk” üres, és a Szentlélektől elfeledtük kérni, hogy „súgjon” nekünk...

Az, hogy reformátusnak lenni milyen, időnként legkevésbé a templomban és leginkább azon kívül derül ki. Mert ugye, református

vagyok és maradok a templomküszöbön kívül is. Elvégre felekezeti, hitbéli kötődésemet, identitásomat mégsem akaszthatom odahaza a fogastra, a templomba járó öltöny mellé (vagy mégis?!).

Vagyis református vagyok és maradok hétköznapokon is. A boltban és a munkahelyen, otthon és a vendégségben. Lám, e helyzetekben a legnehezebb Krisztushoz hasonlítani, református keresztyénnek lenni és maradni.

Sokszor mi magunk tesszük nehezzé a dolgunkat, s ezzel együtt református mivoltunk megélését. Pedig reformátusnak lenni könnyű, ha újra felfedezzük, újra megéljük azokat a súlypontokat, hitelveket, amelyeket reformátor eleink a Szentírás alapján meghatároztak. Ha félre tudjuk tenni egyéni és közösségi sérelmeinket, innen-onnan összeollózott gondjainkat, és tudunk az Igére, a nekünk üzenő Szentlélekre figyelni sámueli lel-

külettel: szólj, mert hallja a te szolgád.

A kis Sámuelnek sem ment egyből. A külső tényezők, a zavaró körülmények miatt nem figyelt Istenre. A mi Urunk kegyelméből megszólít, mi több: türelmesen szólongat minket. Mi pedig hajlamosak vagyunk elveszni a részletekben, minden apróságot hamarabb észrevenni, mint az ő felénk intézett szavát.

Reformátusnak lenni jó, ha igényeljük, hogy a mi Urunk tartalommal is megtöltse azt a szellemi-lelki örökséget, azt a különleges, egyedi felekezeti identitást, amit bizonynyal szintén az ő gondoskodása jelölt ki számunkra. Reformátusnak lenni szüntelen megújulás, szüntelen odahajlás. Szüntelen reformáció. De egyedül és csakis általa. Nélküle csak játék és előadás, megfelelési kényszer és köldöknéző kultúrprotestantizmus.

Fábián Tibor

Fontosak a szakmai elismerések

Határon túli versenyen bizonyítottak a Református Kollégium szakiskolásai

Első alkalommal vett részt a Kolozsvári Református Kollégium szakosztályainak három diákja a Budapesten megrendezett Szakma Sztár versenyen. A vetélkedő remek lehetőséget nyújtott a diákoknak tudásuk felmérésére, az anyaországi szakoktatás egyes részeinek megismerésére.

A Szakma Sztár verseny célkitűzése a gyakorlatigényes szakmák társadalmi presztízsének növelése a szakmatanulás népszerűsítése révén. A Magyar Kereskedelmi és Iparkamara szervezésében a Szakma Kiváló Tanulója Verseny elődöntőjén hat erdélyi diák vett részt, amelyből hárman a Református Kollégium tanulói. Szöcs Gabriella és Kiss Júlia Boglárka fodrász szakon, Bázsza Hunor pedig szakácstanoncként méretkezett meg a versenyen.

Nagy Tibor, a Református Kollégium szakosztályainak vezetője rámutatott: Magyarországon nagyobb hangsúlyt fektetnek a szakoktatásra, míg itthon csak most kezdi visszanyerni a vonzerejét. A kollégium részéről az előző években megfigyelőként vettek részt a versenyen, idén pedig első alkalommal versenyzőként indulhattak a diákok.

Az elméleti tudást ellenőrző írásbeli tesztelésből álló erdélyi előválogatót a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége szervezte, innen jutott tovább hat diák a magyarországi szakaszra, ahol már nem csak elméletben kellett teljesíteniük. Nagy Tibor elmondta: „Sokszor úgy érezzük, kissé hátrányos helyzetben vagyunk. A versenyen kért anyag a magyarországi tanterveken alapszik, amely több ponton is különbözik az ittenitől, a diákjainknak pedig szűk másfél hónapjuk volt felkészülni belőle” – mutatott rá az igazgató. Romániában egyelőre nincsenek hasonló, az egész országot felölelő versenyek, amelyek a középiskolás tantárgyversenyekhez hasonlóan hivatalos eredményeként tekintenek a szakiskolások teljesítményeire.”

A szakképző osztályok koordinátora lelkesen számolt be a versenyen való részvételről. Hangsúlyozta, az intézmény szintjén értékeli a tanulók

munkáját, a rengeteg befektetett energiát, hiszen fontosnak tartják, hogy motiválják a diákjaikat, iskolán kívüli tevékenységeken való részvételre ösztönözzék őket. Szeretnének minél több lehetőséget biztosítani számukra, hogy gyakorlatiasan tanuljanak. Emellett – mivel csak három éve indult a tanítás – új oktatási kezdeményezésként fontos, hogy szakmai elismeréseket, jó eredményeket tudjanak felmutatni az ilyen jellegű versenyeken.

Szöcs Gabriella és Kis Júlia Boglárka fodrász szakos diákok felidéztek, hogy legalább 200 oldalnyi anyagot kellett megtanulniuk a versenyre. „Több olyan dologra is rákérdeztek, amit mi nem tanulunk. Például a fodrászat történelméről Magyarországra vonatkozó kérdéseket tettek fel, de mi Romániáról tanulunk” – ecsetelték a lányok a tapasztalataikat. „Sokat segített, sok újdonságot tanultunk, de a versenynek köszönhetően megláthattuk, hogy milyen Magyarországon a tanítás, milyenek a körülmények. Láthatóan fejlettebb a szakoktatás, mint itthon” – mesélte Boglárka.

Sonkodi Noémi fodrásztanárnő is hasznosnak látta a versenyen való részvételt, hiszen a diákjai új technikákat tanultak meg, de az elméleti fordulón is több energiát kellett befektetniük, hogy jól teljesíthessenek.

Berekméri Gabriella

Fidelitas Sepsiszentgyörgyön

Egyetemi bentlakást és szállót avattak Háromszéken

Sepsiszentgyörgyön felavatták a Fidelitas Református Egyetemi Kollégiumot és Szállót. Az ünnepségen jelen volt Kató Béla püspök, Antal Árpád polgármester, Dávid László, a Sapientia EMTE rektora.

A Szent György Napok keretében tartott avatón ünnepségen Kató Béla püspök beszédében rámutatott: „Amikor az erdélyi magyar történelmi egyházak püspökei a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetemet megalapították, arra kötelezték el magukat, hogy minden erejükkel támogatni fogják az erdélyi magyar felsőoktatást. Sep-

siszentgyörgyön ezúttal egyetemi kollégiumot építettünk a Sapientia egyetem munkájának segítésére.” A püspök kiemelte, a város támogatása nélkül nem indulhatott volna el Sepsiszentgyörgyön a minőségi egyetemi oktatás. „Sepsiszentgyörgyöt és egyben a református egyházunkat súlyos veszteség érte, amikor a Székely Mikó Kollégiumot

elvtették. Ekkor fogalmazódott meg bennem, nem szabad e várost iskolák, intézmények nélkül hagynunk – Sepsiszentgyörgyöt, a helyi magyar reformátusokat mindenképp kárpótolni kell. Ez az épület, ha nem is teljességében, de ilyen kárpótlást jelent” – jelentette ki Kató Béla. Az intézmény egyik felében szálloda, a másikban egyetemi kollégium nyílik, működtetésének fő célja pedig az oktatás elősegítése, amely nélkül nincs jövő, nincs egyház, nincs közösség.

Dávid László, a Sapientia EMTE rektora a kollégiumok jelentőségére, különleges szerepére reflektált, amelyet a diákok életében

betöltenek: „a rendszerváltás óta tudjuk tisztelni igazán a szakkollégiumokban tanultakat, a hangulatot, amelyet nyújtanak. A kollégiumok fiatal kortól megtanítják a diákoknak, milyen egy összetartó közösséghez tartozni és értékelni azt.” A rektor szerint ma, az elszigetelődés világában az egyik legfontosabb feladat az, hogy fiatal kortól adják meg a diákoknak azt a közösségi élményt, a tudást és különleges szellemiséget, amelyet egy kollégium nyújthat.

Antal Árpád, Sepsiszentgyörgy polgármestere köszönetet mondott az önkormányzat és a város polgárai nevében a református egyháznak, amiért újabb, nemzetpolitikai szempontból is fontos intézménnyel gyarapodhatott a város.

Török Áron építész, az épület egyik tervezője a létesítmény történetét, formai és stilisztikai elemeit mutatta be. Elmondta: a szocialista realizmus stílusjegyeit viselő épület az ipari léptékű előregyártás és igénytelen tipizálás hajnalán az utolsó minőségi kézműves épületek egyike Sepsiszentgyörgyön. Ezt a kézműves jelleget igyekeztek megőrizni, megmutatni és tovább erősíteni a tervezéskor és kivitelezéskor. A sepsiszentgyörgyi köznyelvben Leányblokkként emlegetett épület – amely fénykorában kétszáz szövműt is képes volt befogadni – felújítását a magyar kormány és a Bethlen Gábor Alap támogatta.

B. G.

Sepsiszentgyörgy újabb, nemzetpolitikai szempontból is fontos intézménnyel gyarapodott

Jó sáfár a kegyelmi időszakban

(Folytatás az 1. oldalról)

Amikor pedig megszorult a gyülekezet, hat évig a nővéremmel együtt végeztük a harangozó teendőket havi 100 lejért. Hatodik osztályos koromban osztályfőnöki órán dolgozatot írtam, mi szeretnék lenni. Én akkor úgy fogalmaztam: népem tanítója szeretnék lenni. Ez a lelkesítő szolgálatra utalt. Amikor a teológia elvégzése után Bákóba helyeztek, ott már a belém kódolt szórványmodell szerint kezdtem el a hat megyére kiterjedő munkát. Elsősorban az értelmiségieket kellett összefogni, mert a gyülekezet 75 százaléka az oda száműzött orvosokból, gyógyszerészekből, tanárokból, mérnökökből, katonatisztekéből állt. Városi missziót kellett végezni, és ennek meg is lett az eredménye.

– Arra a tíz hónapra gondolsz, amennyire ítélték 1981-ben, s amiből hat hónapot építőtelegen le is töltöttél?! De mindez nem tántorított el a munkamódszeredtől.

– Valóban nem. A moldvai négy év szolgálatot követte a hét éves magyarpalatkai szolgálat, majd az ötéves petrozsényi. Eszembe jut, ahogy egy szeretetvendégség során a kétszobás lakásunkat elárasztották a vendégek kabátjai. Mária lányunk akkor egyéves volt, az ő ágyára is jutottak kabátok. Ekkor feleségem rémülten kérdezte: ezután ez mindig így lesz? Később megértette, hogy a parókián a magánéletet és a gyülekezeti életet nem lehet egymástól elválasztani.

– Miként kerültél kapcsolatba a könyvtárosi misszióval?

– 1991-ben egy évig Svájcban tanulhattam. Itt szereztem tudomást arról, hogy Bazelben létezik egy katekétikai intézet a lelkészek, vallásánároknak, önkéntes vallásoktatók részére, ahol sok segédeszköz áll – könyvek, hangszalagok, kifestők, filmek formájában – az érdeklődők rendelkezésére. Azal az ígérettel jöttem haza, hogy amennyiben az erdélyi egyházkerület biztosít egy lelkészt, aki ezt a munkát irányítsa, akkor a svájci HEKS segélyszervezet támogatni fogja az intézmény létrejöttét. Csiba Kálmán püspök szabad kezét adott nekem az intézet létrehozásában: 1993 augusztusában költöztem a kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központba. Néhány év után a püspökség központi épületébe kerültem, hogy a könyvtárat könnyebben elérhesse a diákság. Időközben arra is rájöttem: többfunkcióssá kell válnunk.

– Ez mit jelent?

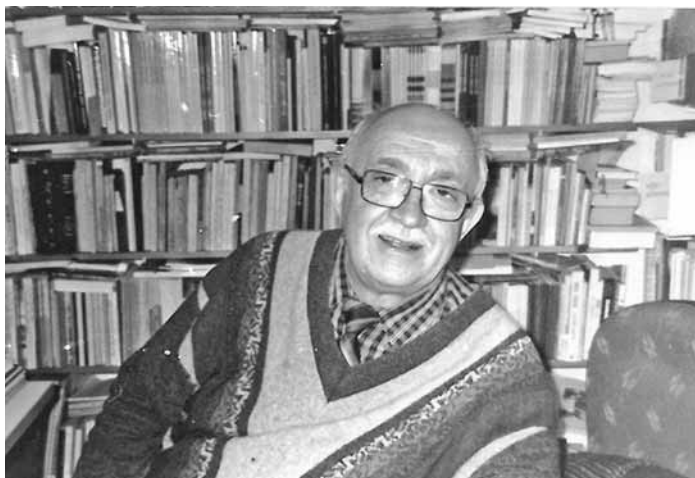
– Bár Katekétikai Intézet néven indult, nem csak vallásitanítási anyagokat tartalmaz. A kilencvenes években újból elindult a belmisszió, s ennek gyakorlati segédanyagokra volt szüksége. Mindenki szívesen végezte volna e munkát, ha kap hozzá segítséget. Így kezdtük el gyűjteni a szakirodalmat a nőszövetség, a presbiteri szövetség, az IKE, a kórusmozgalom, a szórványgondozás, a vakmisszió számára, majd pedig a lelkigondozói,

pedagógiai és iskolatörténeti anyagokat, hiszen mi voltunk a Babeş-Bolyai Tudományegyetem keretében működő vallásitanári kar szakkönyvtára is. 3000 hangkazettával rendelkezünk, volt 450 videokazettánk is, ami nyilván elévült. Egy részét sikerült DVD-re átmásolni. Műsorok összeállításához külön gyűjtöttem a magyar költészetet és felolvasások céljából a magyar, valamint a keresztény irodalom legjavát.

Az édesapám mellett eltöltött idő, a 18 év lelkipásztori szolgálat tapasztalata segített abban, hogy a gyülekezeti munkához gyakorlati szakirodalmat gyűjtsek, ezért a lelkészeknek nem kell sokat keresgélniük, ha valamilyen rendezvényt, műsort, tábort akarnak szervezni.

– Több vallásitanári szakdolgozat megszületésében is közreműködtél...

– Mivel a vallásitanári karnak nem volt könyvtára, törekedtem arra, hogy beszerezsem a pedagógiai, pszichológiai és iskolatörténeti könyveket, ugyanakkor a hitépítő és öntudatépítő anyagokat. Fontosnak tartottam, hogy a diákoknak ne csak a vizsgatanításukhoz legyen gyakorlati anyaguk, hanem meglegyen az elméleti irodalom is a hazai belmisszió kezdetétől, az 1920-as esztendőktől kezdve. Az anyag könnyen hozzáférhető volt a kutatók számára, s egyben felébresztettem a kíváncsiságot más könyvek kézbevitelére is.

Erdélyben Jenei Tamás fektette le a Katekétikai Intézet alapjait

A szabály az volt, hogy bármit le lehetett venni a polcra, de visszatenni csak nekem, a könyvtárosnak volt szabad. Jelenleg a könyvtár leltára naprakész, viszont segítség hiányában az anyag 25 százalékát dolgoztuk fel digitálisan. Sajnos nem tudtuk a könyveket helyrajzi számmal ellátni. Ez a következő feladat lenne.

– Számokban kifejezve ez mennyit jelent?

– Körülbelül ezerkötetnyi a kézikönyvtárunk, és 30 ezer kötet a tarka állományunk. Ha pénzben kell kifejezni a Belmissziói Intézet állományának az értékét, akkor az több tízezer euró. De a szellemi értéke ennél sokkal több. Mindezek mellett a Lelkészerkezleti Szövetségre (RORLÉSZ) öt tömbházlakást is hagyok.

– Mindezek összegyűjtését ki támogatta?

– A HEKS öt évig támogatott minket. Később a Határon Túli Magyarok Hivatala, a Sárospataki Nagykönyvtár, a Magyarországi Református Egyház Külmisziói Intézete, a katolikus

A könyvtár mindenki számára elérhető

Viteotéka, a gelterkindeni gyülekezet és sok magánszemély segített. Százéves lemaradást kellett pótolnunk. Minden budapesti utamról általában két-három bördönyvvel tértem haza. Tizenkét antikváriumot rendszeresen látogattam: így sikerült a százéves lemaradásunk egy részét pótolni. Ezenkívül megtartottam a magánszemélyek könyvajándékaiból is a profilunkba vágó könyveket. A többi könyvből hét hazai és egy kárpátaljai református kollégiumi könyvtárat alapoztam meg 2000-2000 kötetel. A hazai és budapesti könyvnapokon mindig bevásároltam. Egy ideig az egyházkerület is támogatott, de aztán magam előlegeztem meg a könyvek árát, mert semmiképp sem akartam, hogy az állományunk elavuljon. Ehhez évi 300-400 kötetre lenne szükség. Egyszer talán az egyházkerület megszán, és visszafizeti ezt az előleget, ha pedig nem, akkor a mennyei költségvetés.

– Úgy érzed, hogy „megcselekedted, amit az anyaszentegyház és a haza megkövetelt”?

– Ennyi telt fölem, de szeretném, ha a megkezdett gyakorlati gyülekezetépítő könyvtár fejlesztését valaki hasonló elszántsággal tovább vállalná. A munka mellett nyolc évig a RORLÉSZ elnöki munkáját is végeztem – a bentlakások működtetésével együtt. Mindezek mellett hat évig egyházkerületi katekétikai előadó voltam, szintén hat évig zsinati tag, 17 évig az Igehirdető című folyóiratot szerkesztettem, 24 éven át a Czelder Márton- és Földes Károly-díjak adminisztrálását végeztem. Ezenkívül gyülekezetekben, konferenciákon bel- és külföldön ígét hirdtettem, előadásokat tartottam. Éveken keresztül kurátorként részt vettem a KIDA, a Diaszpóra, valamint az Agnus Média Alapítvány munkájában. Az utolsó négy évben a Pedagógiai Intézet igazgatói tisztét is betöltöttem. Sok pályázatot írtam, és több könyv szerkesztését végeztem.

Örököseimnek azt kívánom, jó sáfárai legyenek annak, amit e kegyelmi időszakban megteremthetünk. Ne felejtjük, nem mindig ad ilyen áldott lehetőségeket az Úr. De sok mindent ma is el lehet kérni tőle.

A templom ne legyen templom

Kettős ünnep a marosvásárhely-alsóvárosi gyülekezetben

(Folytatás az 1. oldalról)

Jeremiás próféta arra figyelmeztet, hogy mi vagyunk azok, akik egyik napról a másikra elhagyjuk identitásunkat. A tiszta forrás helyett víztartókat építünk, saját magunk vettük kezünkbe az irányítást. Elhagytuk azt a létformát, amelyben csak Istentől függünk, ezért is fontos, hogy az igaz forráshoz eljussunk.

Jakab István maros-mezőségi esperes köszöntőbeszédében a templom és a gyülekezet szerepéről beszélt – jel és zászló, amely Krisztusra mutat. Szabó Péter operaénekes szolgálata után dr. Bustya Dezső templomépítő lelkipásztor emlékezett vissza a gyülekezet alakulására és a templom építésére. 1957. május 1-jéig egyetlen gyülekezet volt Marosvásárhelyen, amelyet három részre osztottak. Az alsóvárosi gyülekezet ekkor az egyházmegye esperesét, Barabás Benedeket hívta meg lelkipásztorának. 1976-ig nem volt a gyülekezetnek istentiszteleti helye, akkor vásároltak egy gyülekezeti házat. Bustya Dezső szerint az idősek és gyerekek szívesen jöttek, kedves, romantikus hely volt, azonban, mivel a református ember templomhoz van szokva, nem nőtt a gyülekezethez a középgeneráció. Emiatt is vált szükségessé a

Fotó: Kiss Gábor

Zengjen hálaének. A templomi megemlékezésen a gyülekezet kórusa is szolgált

templom építése. 1988-ig, amikor elkezdődött a templom építése, helyszűke miatt mozgó keresztelőkert is tartottak, a vallásórás ünnepélyek miatt pedig a szülők is elkezdtek járni az alkalmaikra. Az építésbe az állam is beleszólt, az volt a feltétel, hogy az épület külsőre ne emlékeztessen templomra, a belső kialakításába azonban már nem volt beleszólásuk, ezért kerülhettek ki szimbólumok.

A kórus bizonyágtételét követően Kántor Attila és Nagy Zsolt egykori segédlelkészek emlékeztek a gyülekezetben töltött időre, majd

az ifjúság szolgálata következett. Pályi József, a gyülekezet főgondnoka elmondta, a hatvan évből negyvenet presbiterként szolgált a közösségben, valamint megemlékezett azokról a presbiterokról is, akik a templom építésekor segítettek. Az egykori segédlelkészek közül néhai Borsos Árpád emlékét is felidézte.

Lőrincz István lelkipásztor szerint csoda a gyülekezet, csoda, hogy templom épülhetett, csoda, hogy szomjúhozzák Isten közelségét. A lelkipásztor szerint ez a gyülekezet azért van, hogy láthatóvá váljék benne Isten dicsősége.

A százkezü politikus

(Folytatás az 1. oldalról)

Ezután 11 előadó közreműködésével alkotak részletes képet Hegedüs Sándor jelleméről, fáradhatatlan tevékenységéről, aktív szerepvállalásairól, amelyeknek köszönhetően megkapta a százkezü politikus elnevezést.

Mile Lajos főkonzul, a rendezvény fővédnöke köszöntőbeszédében elmondta: az utókor gyakran mostoha, feledékeny, és kiesnek az emlékezetéből olyan személyiségek, akik méltók a figyelemre, a konferencia szervezői pedig ezen a feledékenységen javítanak, és megadják a méltó figyelmet Hegedüs Sándornak és munkásságának. A konferencia névadóját az egyetemes magyar politikatörténet kiemelkedő alakjának nevezte, tehetséges, szorgalmas államférfiként jellemezte, akinek tevékenységét a hit is mindig áthatotta. „Az utókor kötelessége, hogy egy ilyen ember emléke előtt méltóképp tisztelegjen” – zárta beszédét Mile Lajos.

Szász Zoltán, a Magyar Tudományos Akadémia Történeti Kutatóintézetének főmunkatársa az 1867-es kiegyezésről, annak következményeiről és Hegedüs Sándor társadalmi,

politikai, gazdasági folyamatokban kifejtett tevékenységéről, az ország vezetésében betöltött szerepéről beszélt. Tóth Szilárd, a Babeş-Bolyai Tudományegyetem adjunktusa Erdély gazdasági fejlődési lehetőségeiről számolt be a XIX. század második felében történtek alapján.

A konferencián Székely Árpád igazgató a kolozsvári kollégiumról beszélt

Előadásában átfogóan ismertette a mezőgazdaság helyzetét Magyarország leginkább fejlődő korszakában, a vasúthálózat-építés folyamatát és Erdélyre kifejtett hatásait, valamint a különböző iparágak fejlődésének következményeit,

reflektálva Hegedüs Sándor mindezekben betöltött szerepére.

Kárbin Ákos történész, a VERITAS Történetkutató Intézet levéltárosa Hegedüs Sándor mint Széll Kálmán kormányának kereskedelmi minisztere, Erdély fejlesztője címmel mutatta be az említett politikai pályája kiemelkedő pillanatait. A konferencián Hegedüs újságírói munkásságáról is megemlékeztek, Somogyi Botond, az Üzenet főszerkesztője tartott róla előadást. Kiemelte: a sokoldalú publicista mindvégig erdélyi újságírónak tartotta magát, több mint ötezer cikke jelent meg, társadalomszervezői tevékenysége, kezdeményezései páratlanok voltak, lelkesedése, elvhűsége és kitartó munkája pedig sosem merült ki.

Hegedüs Sándor életútját Németh Tibor néprajzkutató és Millisits Máté művészettörténész egészítette ki, aki a politikusnak Kolozsvár országgyűlési képviselőjeként betöltött szerepéről, a Mátyás-szobor állításához való hozzájárulásáról, valamint a Mátyás-szobor-bizottság elnökeként végzett tevékenységéről beszélt.

Az érdeklődők a konferencia szüneteiben a reformáció 500 éves jubileumára készített vándorkiállítás, valamint a Hegedüs Sándorról szóló kiállítás részleteit tekinthették meg.

Berekméri Gabriella

Feleségek a reformáció idején

Nőszövetségi találkozó Marosludason

Mintegy négyszáz nőszövetségi tag gyűlt össze a Marosludason megszervezett közép-erdélyi régiós nőszövetségi konferencián. A Marosi, Maros-mezősi, Görgényi, Küküllői Református Egyházmegyékből hatvan gyülekezet képviseltette magát a találkozón.

Az összejövetelen Berekméri Melinda marosvásárhely-cserealji lelkipásztor igehirdetése után Bukovinszky Csáki Tünde régiós elnök, Czirmay Csaba Levente marosludasi lelkipásztor, az egyházmegyei elnökök és Borsos Melinda egyházkerületi elnök köszöntötték a gyülekezetet, majd Ósz Sándor Előd egyháztörténész, levéltáros tartott előadást. A *Reformáció, reformátorok, reformátorok feleségei* című előadásában arra mutatott rá, hogy az asszonyoknak is nagy szerepük volt abban, hogy a reformátorok kifejtessék tevékenységüket.

Ósz Előd előadásában kitért a reformáció meghatározására, kijelentette, hogy az nem innovációt jelent, mert hitet csak kapni lehet, megújítani azonban nem. A reformátorok nem újat akartak hozni, a reformáció ugyanis inkább visszaalakítást jelent. Az előadó Luther életéről mesélt, elmondta: 1525-ben Luther feleségül vette Katharina von Borát, aki a háztartást vezette, sörfőzdét is működtetett. Luther ekkor már több betegséggel is küzdött, felesége szigorúsága még 21 évig életben tartotta. Családi életük sem volt a legmeghittebb, diákok laktak náluk, akikre szintén főzni kellett, állandó közősség volt náluk. Hat gyermekük született, ezek után Luther teológiája is sokkal emberközelibb

Bevonulás a templomba. Érkeznek a nőszövetségi zászlók

lett. A család Luther Márton testvérének 12 gyerekét is nevelte, aki feleségével együtt pestisjárványban halt meg. Katharina von Bora mentesítette Luthert minden földi dologtól, hogy ő figyelhessen a teológiára és az egyházszervezésre.

Kálvin Jánost 1536-ban hívták meg Genf lelkipásztorául, a lausanne-i hitvitán figyeltek fel a 27 éves teológusra. Megpróbálta azt a Genfet megreformálni, amely csak politikai érdekből csatlakozott a reformációhoz. Emiatt elkergették a városból, Strasbourgban ismerte meg későbbi feleségét, Idelette de Bure Stordeur-t. Négy gyermekük született, de mindegyik korán meghalt. Talán azért, mert a családi élet kitelje-

sedését nem tapasztalta meg, Kálvin teológiája sokszor szigorú és kopogós ható.

E reformátoroknak a tanai, életpéldája, viselkedése együttesen hatott a magyar reformációra, amelyik nem szolgálai módon másolta le egyik vagy másik nyugat-európai reformátor tanítását, hanem alkalmazta azt a magyar társadalmi valósághoz. A hazai reformátorok feleségeiről nem tudunk sokat. Heltai Gáspár 1544-ben került Kolozsvárra Wittenbergből. Heltai Gáspárné gazdag kolozsvári polgári családból származott, részt vállalt Heltai üzleti vállalkozásában, aki nyomdát üzemeltetett.

Megváltozott a reformációval a lelkész kép is, addig kolostorban, plébánián éltek a papok, nem volt szükség gazdasági tevékenységet folytatni, elég volt a fizetés. A protestáns lelkész azonban családfenntartó is lett, ezért a lelkipásztor önálló gazdaságot, vállalkozást kellett folytasson. Azonban, ha egy lelkipásztor ezzel foglalkozik, az a gyülekezet rovására menne. Ebben vállaltak a feleségek szerepet. Heltai Gáspárné nyomdát, papírmalmot vezetett, üzlethelyiséget bérelt, amelyről nem tudjuk, hogy mit árultak benne. Heltai halála után ő vezette a nyomdát, Méliusz Juhász Péter fűveskönyvének az elejére ő maga írta az előszót.

A reformáció hazai személyiségeinek több feleségük is volt, azért, mert ezek az asszonyok gyakran belehaltak a szülésbe. Károli Gáspárnak három felesége volt, Tordai Sándor András erdélyi püspöknek kettő, Miskolci Csujak István lelkipásztornak hat felesége volt, azaz öt feleségét temette el. Piskolti Fabricius Mátyás dévai, szászvárosi és marosvásárhelyi lelkipásztornak három felesége volt, két feleségét és hét gyermekét temette el. Ezek az asszonyok felvállalták a háztartás vezetését és a sok gyerek, előző házasságokból származó gyerekek nevelését is.

A régiós találkozón a marosludasi és a mezőbodonai gyülekezetek egyesített kórusa, valamint a mezőbodonai furulyások léptek fel, az alkalom végén az egyházmegyei és a házigazda nőszövetségi zászlókra feltűzték a találkozó emléket állító szalagokat.

Kiss Gábor

Felhívás a Kárpát-medence magyar kórusaihoz

A tordaszentlászlói Thamó Gyula Közművelődési Egyesület ebben az évben is megszervezi a hagyományos, immár

XXVIII. Szent László-napi kórustalálkozót

Kodály Zoltán- és Szent László-émlékév jegyében

Az eseményre 2017. június 24-én, szombaton kerül sor Tordaszentlászlón. Az írásos jelentkezést 2017. május 24-ig várjuk a következő címre:

Szöke Zoltán programszervező, RO 407505 Săvădisla – Tordaszentlászló, Szőlő utca 144. sz., jud. Cluj – Kolozs megye. Telefon: +40264-374-120. e-mail: szoke.ersok@gmail.com.

A külhoniakat és akik egy vagy több napot szeretnének itt tölteni a faluturizmus keretében fizetővendégként tudjuk fogadni, a következő e-mail címen: boldizsarzeyk@yahoo.com vagy a +40264-374-001-es telefonon jelentkezhetnek.

A jelentkezési lapon kérjük pontosan közölni a kórus teljes nevét, nemét, címét, létszámát, a kórusművek címét és szerzőjét, a karvezető nevét, s akik először vesznek részt a találkozón, jelentkezési lapjukhoz csatolják kórusuk összefoglaló, rövid történetét is archívumunk számára.

Felhívjuk a jelentkezők figyelmét, hogy műsoruk nem haladhatja meg a 10–15 percet!

A közös éneklésre kijelölt kórusművek a következők:

1. Egressy Béni: *Szózat*, amelyet a templomban istentisztelet végén, a kórusok a gyülekezetel együtt énekelnek;
2. Kodály Zoltán: *A magyarokhoz*;
3. Erkel Ferenc – Bárdos Lajos: *Szózat* című kórusműveket a Templomkertben, Szent László szobra körül éneklük közösen a kórusok.

Nyelvében és szokásaiban él, dalaiban és művészetében érez a nemzet.

• **Naprakész beszélgetések.** A reformáció emlékévé minden hónapjában megnyílnak az Agnus Rádió kapui, és az érdeklődők kolozsvári lelkipásztorok közreműködésével keresik a világban történő eseményekre, aktuális kérdésekre a választ, keresztyén szempontból világítva meg azokat. Idén, a reformáció emlékévé kapcsán havi rendszerességgel (12 alkalommal) olyan rendezvényeket szervez a szerkesztőség, amelyeken kolozsvári lelkipásztorok rávilágítanak a hit folytonos megújításának fontosságára, illetve utat mutatnak abban, hogy a 21. században miként élhetjük meg az 500 évvel ezelőtt megfogalmazott reformátori útmutatást. A beszélgetések egyik fő célja – a különböző témák megvitatása mellett – az, hogy a hallgatók megismerhessék a mikrofon mögötti teret, és megláthassák a hangokhoz társuló arcokat is. A terítékre kerülő témák mindig aktuális események köré épülnek, szóba került már a menekültek helyzete, a februári tüntetések idején pedig arról beszélgettek, hogyan protestál a protestáns. A legutóbbi találkozón a résztvevők a terrorizmus kérdéskörét boncolgatták.

Az év hátralevő részében minden hónap harmadik keddjén vagy szerdáján fog a szerkesztőség hasonló találkozót szervezni, amelyre szeretettel várnak minden hallgatót és érdeklődőt. Az alkalmakról készült felvételeket az Agnus Rádió hullámhosszán és webes felületein hallgathatják meg az érdeklődők: www.refradio.eu/radio/agnus

• **Egy falat szeretet.** Nyolc gyülekezet csatlakozott a Kézdi-Orbai Református Egyházmegye nőszövetségének ahhoz a kezdeményezéséhez, ami a nagyborosnyói gyülekezetben már évek óta működik, hogy a nagyobb ünnepek előtt azokra is odafigyelnek, akik időskoruk miatt kiestek a gyülekezeti körforgásból. Minden 80 évét betöltött személyt meglátogatnak, akiknek ételsomagot is visznek, illetve gyülekezettől függően, hogy mivel lepték meg húsvét nagyhétében azokat, akik valamikor a gyülekezet magját képezték.

Németh Zsuzsa egyházmegyei nőszövetségi elnök szerint a meglátogatott idősök minden találkozásnak örültek, ugyanakkor sokan a látogatás után kérték a betegúrvacsorát is. A nagyborosnyói gyülekezetben több alkalommal is megszervezték ezt az akciót, újkényérkor például friss kenyeret vittek az idősöknek. A kezdeményezés célja, hogy odafigyeljenek azokra is, akik valamikor aktív gyülekezeti tagok voltak, de idős koruk miatt most a perifériára szorultak.

• **Reformáció 500 a Szent György Napokon.** A Seps-i Református Egyházmegye idén első alkalommal vett részt saját sátorral a Szent György Napokon. A reformáció emlékévé előtti főhajtásként az egyházmegye sátra a Reformáció 500 nevet kapta, amelynek programját Kató Béla püspök és Incze Zsolt esperes nyitotta meg. A könyvstand, ifjúsági és gyermekfoglalkozások, interaktív akadálypálya, sok zene és éneklés, kreatív sarok, tüzenőfal, igestop és még sok meglepetés várta a betérőket.

• **TEPSI-kupa Nyárádszeredában.** Imár nyolcadik alkalommal szervezték meg a Testileg Eltunyult Papok Sportimitációját. A hangulat ismét kiváló volt: rég látott évfolyamtársak, ismerősök találkoztak, a szünetekben, illetve az esti szabadprogram során számos beszélgetés alakult ki a barátok között, no meg azok között is, akik most ismerkedtek a távolról érkezőkkel. A döntőben a marosi csapat a kolozsvárral csapott össze, de ezúttal csak a második helyet tudta megszerezni. Szomorúságra nem lehet oka, hiszen a korábbi években háromszor is a legjobbnak bizonyult. A szomorú inkább az, hogy – amint a beszélgetések során is elhangzott – egyre kevesebben vesznek részt a megmérettetésen. Többnyire ugyanazok a személyek jönnek el, akik öt-hat vagy nyolc évvel ezelőtt is Nyárádszeredában voltak. A „mai fiatalok” mintha nem szeretnék sportolni, nem tudnának focizni – mondták többen is a jelenlevők közül. Míg az első kiírás alkalmával két csoportban 9–10 egyházmegyei csapata vett részt, addig idén Erdélyből csupán öt csapat jelentkezett – kiegészülve a partiumi és nyírségi lelkipásztorokkal. Az első helyet a kolozsvári, kalotaszegi és dési egyházmegyékből összeállított lelkipásztorok csapata nyerte, a gólkirályi címet megosztva kapta Éles Ferenc, valamint Somogyi Botond. A legjobb játékosnak járó címet Bántó-Tamás Szilveszter kapta, a legjobb kapus Szóvári Mihály lett. Az idei együttlét is hasznos volt, az együtt eltöltött másfél nap pedig sikeres, hiszen a lényeg nem azon van, hogy ki győz, hanem az, hogy mindenki jól érezze magát, és senki se sérüljön meg – mondták a búcsúzás alkalmával többen is a résztvevők közül.

• **Jézus él.** Marosvásárhelyen hagyománya van annak, hogy lehetőséget adnak a gyülekezeti ifis csoportokból alakuló együtteseknek arra, hogy hitükről bizonyítást tegyenek nagyobb közönség előtt is. Ilyen alkalom a minden év elején megszervezett Égjen a láng fesztivál. Idéntől már arra is lehetőségük van az együtteseknek, hogy a Vásárhelyi Forgatagon számukra kialakított színpadon mutassák

be dalaikat. Hasonló alkalom volt a Jézus él! nevű első alkalommal szervezett húsvéti ifjúsági fesztivál is, amely az egyházmegyében szolgáló ifjúsági zenekarok seregszemléje volt. Az egyházmegye szerint ez azonban csak az első alkalom volt, szeretnék ezt követően minden évben megszervezni. A Szabadi úti kórust követően a mezőkölpényi ifisek adták elő a *Tékozló fiú* című színdarabot. A mezőpaniti Szela együttes után az udvarfalvi Reménységgel, az IMM-PRO-val, a Kiskorállal és a Gordonkával együtt lehetett az Urat dicsőíteni.

• **Tisztújítás a RORLÉSZ-en.** Több mint száz lelkipásztor adta le voksát és vitatta meg az egyház aktuális problémáit a Székelyudvarhelyen szervezett Romániai Országos Református Lelkészerterkezleten. A RORLÉSZ elnökének a következő négy évre Kerekes Józsefet, a Nagyvárad-Rogériuszi Református Egyházközség lelkipásztorát választották, aki a Romániai Országos Lelkészerterkezleti Szövetség történe-

tében az első királyhágómelléki elnök, a szövetség titkári pozícióját pedig Oroszhegyi Attila Pusztakamaráson szolgáló lelkipásztor töltheti be a következő mandátumban.

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában Felelős vezető: Dávid Zoltán